

UREDBE

DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) 2017/867

z dne 7. februarja 2017

o razredih dogovorov, ki se varujejo pri delnem prenosu lastništva v skladu s členom 76 Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ in zlasti člena 76 Direktive,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Direktiva 2014/59/EU od držav članic zahteva, da zagotovijo varstvo določenih razredov dogovorov med delnim prenosom sredstev, pravic in obveznosti institucije v postopku reševanja. Enaka raven varstva se zahteva, ko organ za reševanje izsili spremembo pogojev pogodbe, v kateri je institucija ena od strank. Cilj tega varstva je v primeru delnega prenosa ali spremembe pogodbe preprečiti ločitev sredstev, pravic in obveznosti, ki so medsebojno povezane na podlagi navedenih dogovorov.
- (2) Da bi se zagotovilo ustrezno izvajanje tega varstva, je pomembno natančno določiti vrste dogovorov, ki spadajo v vsakega od razredov, opredeljenih v Direktivi 2014/59/EU. Najprimernejša metoda za to določitev je zagotoviti podrobna pravila in opredelitve poleg tistih iz Direktive 2014/59/EU. To je primernejša možnost kot oblikovanje seznama specifičnih dogovorov, ki se lahko sklenejo v skladu z različnimi nacionalnimi zakoni držav članic, saj bi bilo tak seznam težko sestaviti in bi ga bilo treba nenehno posodablјati. Ta uredba bi morala tako pojasniti in po potrebi omejiti obseg uporabe različnih oblik varstva, ki jih zagotavlja Direktiva 2014/59/EU, za vsak razred dogovorov.
- (3) Različni razredi dogovorov iz člena 76(2) Direktive 2014/59/EU so opredeljeni z različnimi ravni podrobnosti: nekateri razredi so v celoti opredeljeni, drugi pa so opisani splošneje. Poleg tega se nekateri razredi nanašajo na eno vrsto pogodbenega razmerja in obveznosti ali na omejen niz pogodbenih razmerij in obveznosti, drugi pa zajemajo večje število in odprt nabor pogodbenih obveznosti, transakcij in razmerij. Ti slednji bi lahko potencialno obsegali vsa pravna in pogodbenega razmerja med institucijo in eno ali več od njenih nasprotnih strank. Če bi bili ti razredi dogovorov popolnoma zaščiteni, bi organi za reševanje imeli težave pri izvrševanju delnih prenosov, če bi bili ti sploh mogoči. Zato je primerno preprečiti prekomerno zaščito, ki bi se lahko potencialno razširila na vsa sredstva, pravice in obveznosti med institucijo in njenimi nasprotnimi strankami.
- (4) Nekateri razredi zaščitenih dogovorov so v Direktivi 2014/59/EU opredeljeni bolj na široko. Da bi se povečala gotovost v smislu obsega, in sicer v zvezi z dogovori o jamstvu, dogovori o poravnavi, dogovori o pobotu ter strukturiranimi finančnimi dogovori, bi bilo treba navedene razrede podrobneje opredeliti. Ta delegirana uredba organom za reševanje ne bi smela preprečevati, da pri delnih prenosih podrobneje opredelijo tiste vrste dogovorov o poravnavi in pobotu, ki jih je treba varovati pri posameznih delnih prenosih, če se ti dogovori

⁽¹⁾ UL L 173, 12.6.2014, str. 190.

priznajo za namene zmanjševanja tveganj v skladu z relevantnimi bonitetnimi pravili in je zaščita, zlasti na podlagi neločljivosti, pogoj za to priznanje. Organom za reševanje bi moralo biti dovoljeno, da se odločijo o takšnem podaljšanjem varstvu v posameznih primerih reševanja.

- (5) Nasprotna stranke institucije se lahko dogovorijo o tako imenovanem „vseobsegajočem“ oziroma „vsezajemajočem“ dogovoru o poravnavi, ki vključuje čisto vse pravice in obveznosti med strankama. Pri tej vrsti sporazuma bi bile vse obveznosti med strankama zaščitene pred medsebojno ločitvijo. To bi pomenilo, da bi bilo delni prenos v zvezi s to nasprotno stranko nemogoče obvladovati in bi bila na splošno ogrožena uspešna uporaba orodja, saj organi za reševanje morda ne bi niti mogli razločiti, katere obveznosti so zajete s temi dogovori in katere niso. Zato bi bilo treba dodatno pojasniti, da se „vseobsegajoči“ oziroma „vsezajemajoči“ dogovori o pobotu in dogovori o poravnavi, ki vključujejo čisto vse pravice in obveznosti med strankama, ne bi smeli obravnavati kot zaščiteni dogovori.
- (6) Iz člena 80 Direktive 2014/59/EU izhaja, da kakršno koli zmanjšanje obsega opredelitev zaščitnih dogovorov v skladu s členom 76(2) Direktive 2014/59/EU ne bi smelo vplivati na delovanje sistemov trgovanja, klirinških sistemov in sistemov poravnave, v kolikor ti sistemi spadajo v področje uporabe člena 2(a) Direktive 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Organi za reševanje bi morali biti zato obvezani varovati vse vrste dogovorov iz člena 76(2) Direktive 2014/59/EU, ki so povezani z delovanjem nasprotne stranke kot centralne nasprotne stranke (CNS). To med drugim vključuje dejavnost jamstvenega sklada v skladu s členom 42 Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾.
- (7) Isto velja za sredstva, pravice in obveznosti v zvezi s plačilnimi sistemi in sistemi poravnave vrednostnih papirjev. Ker so dogovori o pobotu, ki spadajo v področje uporabe Direktive 98/26/ES, zaščiteni v primeru insolventnosti, bi jih bilo treba zaradi doslednosti zaščititi tudi v členu 76 Direktive 2014/59/EU. Vendar je primerno, da se obseg zaščite v členu 76(2) navedene direktive razširi na vse dogovore s plačilnimi sistemi in sistemi poravnave vrednostnih papirjev ter povezane dejavnosti, kjer je relevantno.
- (8) Potreba po določitvi obsega dogovorov, ki bi se v nekaterih primerih varovali z zaščitnimi ukrepi, iz člena 76(2) Direktive 2014/59/EU, na splošno ne bi smela preprečevati organom za reševanje, da zaščitijo kateri koli razred dogovorov, ki se lahko uvrsti v eno od kategorij iz navedenega člena in ki je v insolvenčnih postopkih zaščiten pred ločitvijo sredstev, pravic in obveznosti, ki spadajo v te dogovore, v skladu z nacionalnim insolvenčnim pravom, vključno s preneseno Direktivo 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾. To bi se zgodilo, če bi upnik še vedno užival pravice, ki izhajajo iz dogovora, razen če bi se v skladu z nacionalnim insolvenčnim pravom razveljavila celotna transakcija. To zlasti velja za dogovore o jamstvu ter dogovore o poravnavi in pobotu, ki so zaščiteni v okviru nacionalnega insolvenčnega prava –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo opredelitve pojmov iz Direktive 2014/59/EU. Poleg tega se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „listinjenje“ pomeni listinjenje, kot je opredeljeno členu 4(1)(61) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾;
2. „pogodbeni pobot“ pomeni pogodbeni pobot, kot je opredeljen v členu 295 Uredbe (EU) št. 575/2013.

⁽¹⁾ Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L 166, 11.6.1998, str. 45).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 27.7.2012, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. aprila 2001 o reorganizaciji in prenehanju kreditnih institucij (UL L 125, 5.5.2001, str. 15).

⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

Člen 2

Pogoji v zvezi z dogovori o jamstvu, vključno s posli financiranja z vrednostnimi papirji

Dogovori o jamstvu v skladu s členom 76(2)(a) Direktive 2014/59/EU vključujejo naslednje:

1. dogovore, ki vsebujejo jamstva, osebna jamstva in garancije;
2. zastavne pravice in druga realna jamstva;
3. posle posojanja vrednostnih papirjev, ki ne predvidevajo prenosa polnega lastništva nad zavarovanjem s premoženjem in pri katerih ena stranka (posojilodajalec) posodi vrednostne papirje drugi stranki (posojilojemalcu) v zameno za nadomestilo ali plačilo obresti, posojilojemalec pa posojilodajalcu za obdobje trajanja posojila zagotovi zavarovanje s premoženjem.

Dogovori o jamstvu se štejejo za dogovore o jamstvu v skladu s členom 76(2)(a) Direktive 2014/59/EU samo, če so pravice ali sredstva, s katerimi so povezane pravice iz naslova jamstva ali bi bile z njimi povezane ob dogodku izvršitve, ustrezno identificirana oziroma jih je mogoče ustrezno identificirati v skladu s pogoji dogovora in relevantno nacionalno zakonodajo.

Člen 3

Pogoji v zvezi z dogovori o poravnavi

1. Dogovori o poravnavi, sklenjeni med institucijo in eno nasprotno stranko, se štejejo za dogovore o poravnavi iz člena 76(2)(c) Direktive 2014/59/EU, kadar se nanašajo na pravice in odgovornosti, ki izhajajo iz finančnih pogodb ali izvedenih finančnih instrumentov.
2. Dogovori o poravnavi, sklenjeni med institucijo in eno ali več nasprotnih strank, se štejejo za dogovore o poravnavi iz člena 76(2)(c) Direktive 2014/59/EU v katerih koli od naslednjih okoliščin:
 - (a) če so dogovori povezani z dejavnostjo nasprotne stranke kot centralne nasprotne stranke, zlasti z dejavnostjo jamstvenega sklada iz člena 42 Uredbe (EU) št. 648/2012;
 - (b) če so dogovori povezani s pravicami in obveznostmi do sistemov, kot so opredeljeni v členu 2(a) Direktive 98/26/ES, ali do drugih plačilnih sistemov ali sistemov poravnave vrednostnih papirjev in se nanašajo na njihovo dejavnost kot plačilni sistemi ali sistemi poravnave vrednostnih papirjev.
3. Organi za reševanje lahko v posameznih primerih odločijo, da se lahko dogovori o poravnavi, sklenjeni med institucijo in eno ali več nasprotnimi strankami, v kolikor se nanašajo na druge vrste pravic in obveznosti, kot so navedene v odstavkih 1 in 2, štejejo za dogovore o poravnavi v skladu s členom 76(2)(c) Direktive 2014/59/EU, če se dogovori priznajo za namene zmanjševanja tveganj v skladu z relevantnimi bonitetnimi pravili in je zaščita, zlasti na podlagi neločljivosti, pogoj za to priznanje.

Člen 4

Pogoji v zvezi z dogovori o pobotu

1. Pogodbeni poboti, sklenjeni med institucijo in eno nasprotno stranko, se štejejo za dogovore o pobotu v skladu s členom 76(2)(d) Direktive 2014/59/EU, kadar se nanašajo na pravice in odgovornosti, ki izhajajo iz finančnih pogodb ali izvedenih finančnih instrumentov.
2. Pogodbeni poboti, sklenjeni med institucijo in eno ali več nasprotnih strank, se štejejo za dogovore o pobotu v skladu s členom 76(2)(d) Direktive 2014/59/EU v katerih koli od naslednjih okoliščin:
 - (a) če so dogovori povezani z dejavnostjo nasprotne stranke kot centralne nasprotne stranke, zlasti z dejavnostjo jamstvenega sklada iz člena 42 Uredbe (EU) št. 648/2012;
 - (b) če so dogovori povezani s pravicami in obveznostmi do sistemov, kot so opredeljeni v členu 2(a) Direktive 98/26/ES, ali do drugih plačilnih sistemov ali sistemov poravnave vrednostnih papirjev in se nanašajo na njihovo dejavnost kot plačilni sistemi ali sistemi poravnave vrednostnih papirjev.

3. Organi za reševanje lahko v posameznih primerih odločijo, da se dogovori o pobotu, sklenjeni med institucijo in eno ali več nasprotnih strank, lahko štejejo za dogovore o pobotu v skladu s členom 76(2)(d) Direktive 2014/59/EU, če se dogovori priznajo za namene zmanjševanja tveganj v skladu z relevantnimi bonitetnimi pravili in je zaščita, zlasti na podlagi neločljivosti, pogoj za to priznanje.

Člen 5

Splošni pogoji, ki se uporabljajo za dogovore o jamstvu, poravnavi in pobotu ter strukturirane finančne dogovore

1. Členi 2, 3 in 4 ne posegajo v naslednja pooblastila organov za reševanje:
 - (a) varovanje vseh vrst dogovorov, ki se lahko uvrstijo v enega od razredov iz točk (a), (c), (d) in (f) člena 76(2) Direktive 2014/59/EU in ki so v običajnih insolvenčnih postopkih zaščiteni pred začasno ali trajno ločitvijo, mirovanjem ali preklicem sredstev, pravic in obveznosti, ki spadajo v te dogovore, v skladu z nacionalnim insolvenčnim pravom, vključno z Direktivo 2001/24/ES, preneseno v nacionalno pravo;
 - (b) varovanje vseh vrst dogovorov, ki ne spadajo v okvir člena 76(2) Direktive 2014/59/EU in ki so v običajnih insolvenčnih postopkih zaščiteni pred začasno ali trajno ločitvijo, mirovanjem ali preklicem sredstev, pravic in obveznosti, ki spadajo v te dogovore, v skladu z nacionalnim insolvenčnim pravom, vključno z Direktivo 2001/24/ES, preneseno v nacionalno pravo.
2. Organi za reševanje lahko v posameznih primerih iz varstva, ki ga zagotavlja člen 76(1) Direktive 2014/59/EU, izključijo dogovore o jamstvu ali dogovore o poravnavi in pobotu, ki se nanašajo na pogodbe, ki vključujejo kakršne koli klavzule, ki v primeru neizpolnjevanja finančnih obveznosti nasprotne stranke tisti nasprotni stranki, ki še naprej izpolnjuje svoje obveznosti, omogočajo, da izvajajo omejena ali povsem ustavi plačila v premoženje stranke, ki ne izpolnjuje finančnih obveznosti, tudi če je slednja neto upnik.

Člen 6

Pogoji v zvezi s strukturiranimi finančnimi dogovori, vključno z listinjenji in instrumenti, uporabljenimi za namene varovanja pred tveganjem

1. Strukturirani finančni dogovori v skladu s členom 76(2)(f) Direktive 2014/59/EU vključujejo naslednje:
 - (a) listinjenja, pri katerih so bile osnovne izpostavljenosti razvrščene v tranše in so se s popolnim prenosom lastništva prenesle iz bilance stanja originatorja na institucijo ali subjekt v postopku reševanja (listinjenje na podlagi „prave prodaje“);
 - (b) listinjenja na podlagi pogodbenih instrumentov, pri katerih sredstva, ki predstavljajo osnovo, ostanejo v bilanci stanja institucije ali subjekta v postopku reševanja (sintetično listinjenje).

Pri listinjenjih na podlagi „prave prodaje“ se kakršna koli vloga originatorja v strukturi, vključno s servisiranjem posojil, zagotavljanjem kakršne koli oblike varovanja pred tveganjem ali zagotavljanjem likvidnosti, šteje za obveznost, ki predstavlja del strukturiranih finančnih dogovorov.

Pri sintetičnih listinjenjih se pravica iz naslova jamstva šteje za pravico, ki predstavlja del strukturiranega finančnega dogovora, samo, če je povezana s specifičnimi sredstvi, ki so ustrezno identificirana oziroma jih je mogoče ustrezno identificirati v skladu s pogoji dogovora in relevantno nacionalno zakonodajo.

2. Za dogovore, ki predstavljajo strukturo listinjenja, ki zajema vzajemna razmerja med originatorji, izdajatelji, skrbniki, serviserji, upravljavci denarnih sredstev ter nasprotnimi strankami v zamenjavah in poslih kreditnega zavarovanja, se šteje, da so del strukturiranih finančnih dogovorov, če so navedena vzajemna razmerja neposredno povezana s sredstvi, ki predstavljajo osnovo, in plačili, ki jih je treba izvesti na podlagi prihodkov iz teh sredstev imetnikom strukturiranih instrumentov. Navedena vzajemna razmerja vključujejo obveznosti in pravice, povezane s sredstvi, ki predstavljajo osnovo, obveznosti iz naslova izdanih instrumentov in dogovore o jamstvu, vključno s transakcijami z izvedenimi finančnimi instrumenti, potrebnimi za ohranjanje toka plačil v okviru teh obveznosti.

3. Odstavek 2 ne posega v pooblastilo organa za reševanje, da na podlagi posameznih primerov in ob upoštevanju specifične strukture strukturiranega finančnega dogovora v skladu s členom 76(2)(f) Direktive 2014/59/EU odloči, da so del takega strukturiranega finančnega dogovora tudi drugi dogovori med strankami iz odstavka 2, kot so dogovori o servisiranju posojila, ki niso neposredno povezani s sredstvi, ki predstavljajo osnovo, in plačili, ki jih je treba izvesti.

Člen 7

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 7. februarja 2017

Za Komisijo
Predsednik
Jean-Claude JUNKER
